

عنوان مقاله:

ارزیابی تاثیر مشتقات جدید ۱ و ۳ و ۴ تیادی آزول بر تخریب لیشمانیا ماژور در روش آزمایشگاهی

محل انتشار:

مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی رفسنجان، دوره 6، شماره 2 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سید جعفر نصرت آبادی

مجید فصیحی هرندی

علیرضا فرومدی

مجید محمودی

حمید دانشور

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: درمان اساسی لیشمانیوز جلدی بیشتر بر اساس ترکیبات پنج ظرفیتی آنتیموان هم چون گلوکانتیم و پنتوستام بوده است اما به دلایلی هم چون مقاومت دارویی و کم اثر شدن داروهایی که در حال حاضر به کار می روند به ترکیبات یا داروهای جدید نیاز مبرم می باشد. در این مطالعه تاثیر ضد انگلی مشتقات جدید ۱ و ۳ و ۴ تیادی آزول علیه انگل لیشمانیا ماژور به دو صورت تاثیر بر آماستیگوت ها و پروماستیگوت ها در محیط کشت در مقایسه با تارتارامتیک بررسی شده است. مواد و روش ها: در این مطالعه آزمایشگاهی پس از این که پروماستیگوت های انگل لیشمانیا ماژور در محیط کشت به فاز ثابت رشد رسیدند آن ها را به نسبت ۵ به ۱، به ماکروفاژهای صفاق موش BALB/c اضافه نموده و سپس رقت های مختلف مشتقات جدید ۱ و ۳ و ۴ تیادی آزول و داروی کنترل (تارتارامتیک) را اضافه نمودیم و پس از ۵ روز میزان تاثیر با محاسبه PSI (Parasite survival index) مورد بررسی قرار گرفت. هم چنین جهت بررسی اثر این مشتقات بر فرم خارج سلولی انگل، از روش MTT استفاده گردید که میزان OD رنگ حاصله از احیاء MTT به فورمازان پس از ۷۲ ساعت خوانده شده و ۵۰C محاسبه گردید. یافته ها: بعضی از این مشتقات در غلظت ۶/۴ میکروگرم بر میلی لیتر تاثیراتی بین ۶۷-۶۰% علیه فرم های داخل سلولی انگل داشته و در روش MTT تاثیر ترکیبات بر فرم پروماستیگوتی انگل ۵۰C بین ۶/۷-۶/۳ میکروگرم بر میلی لیتر بوده است. نتیجه گیری: نتایج به دست آمده از پژوهش نشان می دهد که دو ترکیب از مشتقات به کار رفته تاثیر قابل ملاحظه ای بر لیشمانیا ماژور داشته است و به نظر می رسد که می توان از آن ها به عنوان ترکیبات جایگزین مناسب در مطالعات آینده استفاده نمود. واژه های کلیدی: لیشمانیا ماژور، ۱ و ۳ و ۴ تیادی آزول، تارتارامتیک

کلمات کلیدی:

لیشمانیا ماژور، ۱ و ۳ و ۴ تیادی آزول، تارتارامتیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1710322>

